

Biuletyn MSSF Naprzeciw standardom

W tym wydaniu:

1. Drugi projekt standardu leasingu
2. Nowa interpretacja KIMSF dotycząca opłat publicznych
3. Zmiany do MSR 36 – ujawnianie wartości odzyskiwalnej

Spis treści

1.	Drugi projekt standardu leasingu	3
2.	Nowa interpretacja KIMSF dotycząca opłat publicznych	14
3.	Zmiany do MSR 36 – ujawnianie wartości odzyskiwalnej	17
	Nasze rozwiązania informatyczne w zakresie IFRS	18
	Nasze publikacje i przydatne linki	19
	Kontakt	21

Drugi projekt standardu leasingu

Niniejsze wydanie biuletynu przedstawia propozycje zawarte w projekcie standardu opublikowanym w maju 2013 roku, dotyczącym umów leasingu i podsumowanie niektórych znaczących zmian w porównaniu z obecnie obowiązującymi standardami.

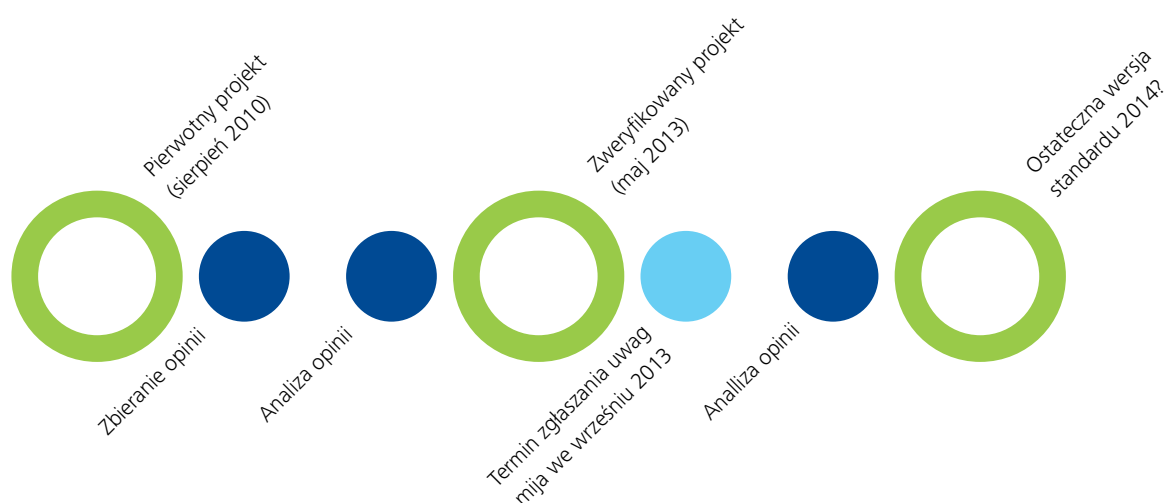
Aktualny stan prac nad nowym standardem

Tegoroczny projekt wyznacza ostatni etap prac ukierunkowanych na udoskonalenie metod rozliczania leasingu zgodnie z MSSF i Amerykańskimi OAZR (Ogólnie Akceptowalnymi Zasadami Rachunkowości). Opracowano go z uwzględnieniem krytycznych uwag pod kątem dopasowania do potrzeb użytkowników sprawozdań finansowych.

Streszczenie

- Propozycje znacząco zmieniają sposoby rozliczania umów leasingu po stronie leasingodawcy i leasingobiorcy. Zmiany w sposobie ujmowania, wyceny i prezentacji umów leasingu zawarte w przedstawionych propozycjach mogą znacząco zmienić wskaźniki finansowe w sprawozdawczości finansowej.
- Po stronie leasingobiorców:
 - Eliminacja leasingu operacyjnego / ewidencji pozabilansowej dla niemal wszystkich umów leasingu z wyjątkiem krótkoterminowych.
 - Koszty leasingu ujmowane w poszczególnych okresach ulegną znaczącej zmianie w zależności od klasyfikacji danego składnika aktywów jako ruchomości lub nieruchomości.
 - Klasyfikacja i wycena będzie wymagała szczegółowej analizy płatności leasingowych.
- Po stronie leasingodawców:
 - Charakter danego składnika aktywów będącego przedmiotem leasingu będzie determinować sposób zaprzestania ujmowania danego składnika aktywów i sposób ujmowania dochodów. Niektóre umowy leasingu, uprzednio klasyfikowane jako leasing operacyjny, mogą wymagać zaprzestania ujmowania i zastąpienia go kwotą należności z tytułu leasingu oraz wartością rezydualną aktywów.
- Propozycje będą wymagały od kierownictwa dokonywania znaczących subiektywnych ocen w zakresie identyfikacji umów leasingu, określenia terminu ich obowiązywania oraz wyceny związanych z nimi aktywów i zobowiązań.

Terminarz prac nad nowym standardem

Wpływ nowych propozycji na działalność firmy

Propozycje zawarte w najnowszym projekcie mogą znacząco wpłynąć na działalność i wyniki finansowe leasingodawców i leasingobiorców.

Niektóre skutki wprowadzenia nowego standardu obejmują:

Znacznie szerszy zakres subiektywnych ocen wymaganych od kierownictwa firmy	Konieczne będzie ulepszenie zasad rachunkowości i kontroli wewnętrznej, umożliwiających dokonywanie rzetelnej subiektywnej oceny wymaganej przez leasingobiorcę przy ujmowaniu użytkowanych aktywów i zobowiązań leasingowych; po stronie leasingodawcy konieczne będzie rozliczanie aktywów w formie kwoty należności i wartości rezydualnej.
Wskaźniki wykorzystywane w sprawozdaniach finansowych	Ujmowanie aktywów stanowiących przedmiot leasingu oraz zobowiązań leasingowych po stronie leasingobiorców oraz rozliczanie aktywów w formie kwoty należności i wartości rezydualnej po stronie leasingodawcy mogą oddziaływać na wskaźniki dźwigni finansowej, warunki umów kredytowych oraz inne kluczowe wskaźniki efektywności. Moment ujęcia dochodów i kosztów może kształtować inne wskaźniki finansowe, takie jak EBITDA i umowy o wynagrodzenie (np. o stawce zależnej od ceny akcji).
Złożoność działalności i pozyskiwanie danych	Konieczne będzie pozyskanie szczegółowych informacji dotyczących poszczególnych umów leasingu umożliwiających ich zaksięgowanie, dokonywanie obowiązkowych okresowych przeszacowań oraz oceny wpływu modyfikacji warunków leasingu. Aktualnie wykorzystywane systemy sprawozdawcze mogą nie zapewniać dostępu do tego rodzaju informacji.
Podatek dochodowy	Proponuje się retrospektywne zastosowanie projektu, co może wywołać poważne skutki w zakresie podatku odroczonego w momencie zastosowania po raz pierwszy.

Co klasyfikuje się jako leasing?

Nowy projekt standardu definiuje leasing jako „umowę przenoszącą prawo korzystania z danego składnika aktywów (przedmiotu leasingu) na pewien okres czasu w zamian za wynagrodzenie”. Umowa zawiera element leasingu, jeżeli jej realizacja zależy od wykorzystania określonego składnika aktywów, który można zidentyfikować bezpośrednio (np. za pomocą numeru seryjnego) lub pośrednio (np. jako jedyny składnik aktywów spełniający warunki umowy leasingu) i jeżeli przenosi ona prawo kontroli wykorzystania danego składnika aktywów na wyznaczony okres w zamian za wynagrodzenie. Prawo korzystania z danego składnika aktywów ulega przeniesieniu tylko wówczas, gdy klient ma możliwość bezpośredniego korzystania z tego składnika aktywów i jednoczesnego czerpania z tego korzyści.

Umowy leasingu z maksymalnym okresem obowiązywania (w tym z opcją przedłużenia) obejmującym 12 miesięcy lub krótszym (zdefiniowane jako leasing krótkoterminowy) będą rozliczane zgodnie z obecnie obowiązującymi zasadami rozliczania umów leasingu operacyjnego. Decyzja o korzystaniu ze zwolnienia będzie wynikała ze stosowanych zasad rachunkowości zależnych od klasy aktywów, nie będzie natomiast podejmowana indywidualnie dla poszczególnych umów leasingu. Rozwiązywalne umowy leasingu będą klasyfikowane jako krótkoterminowe, jeżeli okres, w którym nie można ich rozwiązać wraz z okresem wypowiedzenia nie przekracza 12 miesięcy.

Propozycja wyklucza z zakresu standardu: (1) umowy dotyczące poszukiwania i eksploatacji złóż minerałów, ropy naftowej, gazu ziemnego i innych tego rodzaju zasobów niepodlegających odnowieniu; (2) umowy leasingu aktywów biologicznych; (3) umowy leasingu dotyczące aktywów niematerialnych, choć propozycja RMSR dopuszcza stosowanie standardu w takich przypadkach; (4) koncesje na świadczenie usług wchodzące w zakres KIMSF 12 „Umowy na usługi koncesjonowane”.

Umowy zawierające elementy niebędące leasingiem jednostka będzie musiała podzielić na część leasingową i nieleasingową i rozliczać tę drugą zgodnie z innymi obowiązującymi standardami. Leasingobiorcy będą alokować płatności na składniki leasingowe i nieleasingowe na podstawie możliwych do zaobserwowania cen rynkowych poszczególnych komponentów. Jeżeli nie ma możliwości zaobserwowania ceny rynkowej danego komponentu, leasingobiorca łączy wszystkie składniki i rozlicza je jako jedną pozycję. Jeżeli można zaobserwować cenę rynkową jednego lub kilku, ale nie wszystkich składników umowy, alokacji dokonuje się na podstawie ceny poszczególnych komponentów oraz pozostałej kwoty wynagrodzenia. Jeżeli kilka składników umowy spełnia definicję leasingu, rozlicza się je łącznie jako jedną pozycję. Leasingobiorcy będą alokować płatności na składniki leasingowe i nieleasingowe na podstawie cen sprzedaży poszczególnych komponentów.

Spostrzeżenie

Definicja umowy leasingu nabiera znaczenia w świetle potencjalnego oddziaływania na umowy wchodzące w zakres proponowanego standardu. Leasingobiorcy ujmują umowy zawierające element leasingu w sprawozdaniu w sytuacji finansowej. „Prawo korzystania” dotyczy danego składnika aktywów, a zatem różni się od umowy o świadczenie usług. To, czy dana umowa zawiera element leasingu, stwierdza się na podstawie podobnych przesłanek, co w przypadku KIMSF 4 „Ustalenie, czy umowa zawiera leasing”, które rozszerzono o kilka użytecznych wskazówek. Na przykład umowy dotyczące „dostępności”, nie zaś użytkowania danego składnika aktywów, nie są uznawane za leasing. Umowy o świadczenie usług, które nie zawierają leasingu, nie wchodzą w zakres standardu, a zatem zgodnie z projektem nie zostaną ujęte w sprawozdaniu w sytuacji finansowej. Podobnie ma się sytuacja po stronie leasingodawcy: ocena czy dana umowa zawiera leasing warunkuje sposób rozliczania dochodu umownego zgodnie z modelem leasingu lub z modelem ujmowania przychodu.

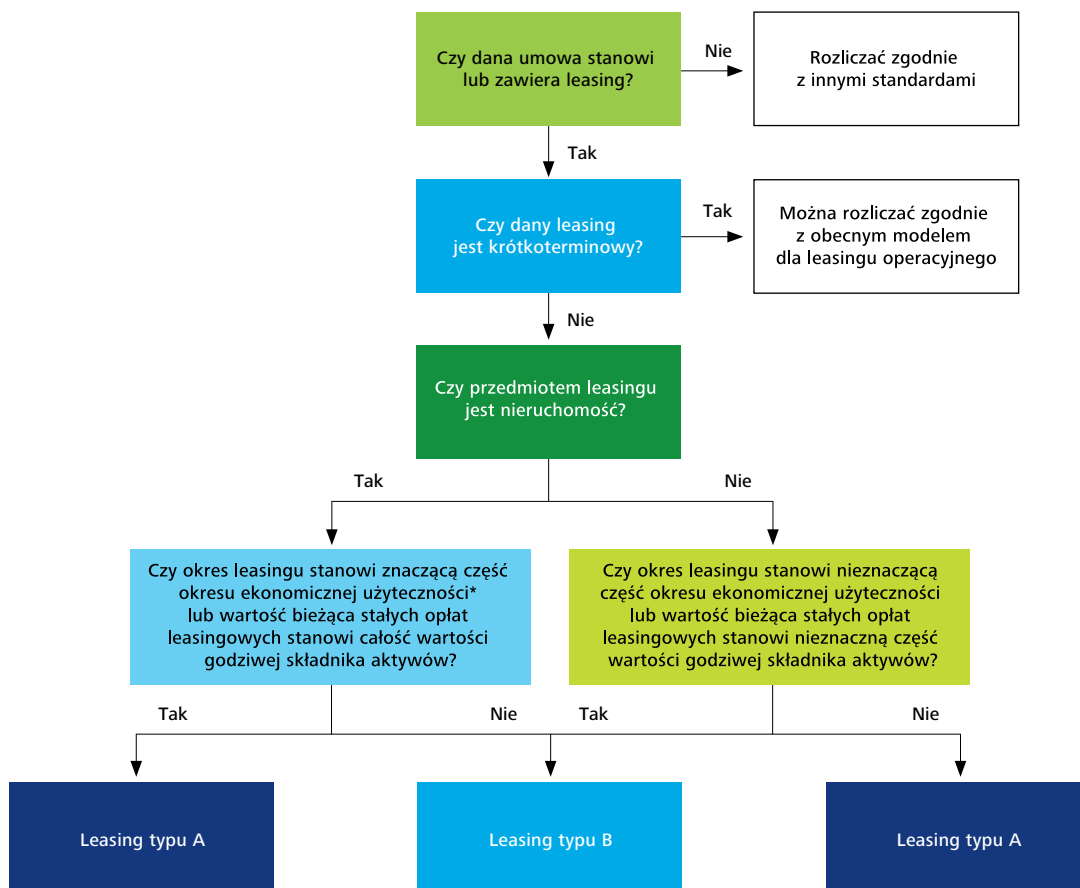

Od czego zależy klasyfikacja umów leasingu?

Projekt proponuje klasyfikowanie umów leasingu jako typu A lub typu B, w zależności od charakteru danego składnika aktywów. Leasing nieruchomości, w tym gruntu, budynku lub jego części, byłby klasyfikowany jako leasing typu B, chyba że okres leasingu obejmowałby większość pozostałego okresu użyteczności ekonomicznej danego składnika aktywów lub wartość bieżąca stałych opłat leasingowych stanowiłaby całość wartości godziwej tego składnika. Pozostałe umowy leasingu byłyby klasyfikowane jako typ A, chyba że okres obowiązywania umowy stanowiłby nieznaczną część okresu ekonomicznej użyteczności danego składnika aktywów lub wartość bieżąca stałych opłat leasingowych byłaby nieznacząca w porównaniu do wartości godziwej tego składnika aktywów.

Schemat proponowanej klasyfikacji umów leasingowych przedstawiono poniżej.

Proponowana klasyfikacja umów leasingowych po stronie leasingodawcy i leasingobiorcy

Propozycje dla leasingobiorców

Projekt proponuje zastosowanie modelu „prawa korzystania” do wszystkich umów leasingu z wyjątkiem krótkoterminowych. W ramach tego modelu leasingobiorcy ujmują składnik aktywów i zobowiązanie z tytułu leasingu w sprawozdaniu z sytuacji finansowej w odniesieniu do poszczególnych umów leasingu. Składnik aktywów i zobowiązanie z tytułu leasingu wycenia się początkowo w wartości godziwej płatności leasingowych. Początkowe koszty bezpośrednie poniesione w związku z negocjowaniem i zawarciem umowy leasingu można skapitalizować w pozycji składnika aktywów stanowiącego przedmiot leasingu. Klasyfikacja umowy leasingu po stronie leasingobiorcy określa zasady późniejszej wyceny składnika aktywów oraz związany z tym sposób ujmowania kosztów.

W leasingu typu A leasingobiorca amortyzuje dany składnik aktywów w sposób systematyczny. Koszty odsetkowe z tytułu zobowiązań leasingowych ujmuje się metodą efektywnej stopy procentowej. W ramach tej metody koszty odsetkowe maleją z czasem, zaś amortyzacja danego składnika aktywów utrzymuje się na stałym poziomie (przy zastosowaniu metody liniowej) lub zmniejsza się z upływem czasu (przy zastosowaniu metody degresywnej). Wobec tego suma kosztów wynikających z umowy leasingowej zostanie ujęta na samym początku okresu leasingu. Taki wzorzec ujmowania kosztów zgadza się ze sposobem rozliczania umów leasingu finansowego.

W leasingu typu B leasingobiorca ujmuje jedną kwotę kosztów metodą liniową.

Spostrzeżenie

Propozycja wprowadzenia nowego podziału umów leasingowych wywoła zapewne ożywioną debatę, zwłaszcza że pierwotnym celem projektu była eliminacja zbyt ostrego podziału na umowy leasingu operacyjnego i finansowego. Pierwotna wersja standardu dotyczącego leasingu, opublikowana w sierpniu 2010 roku, zawierała propozycję zastosowania przez leasingobiorcę jednego modelu rozliczania wszystkich umów leasingu wchodzących w zakres standardu. Propozycja taka spowodowałaby przyspieszone ujmowanie kosztów wszystkich umów leasingowych. Wielu dyskutantów wskazywało, że sposób ujmowania kosztów proponowany w pierwotnej wersji standardu nie uwzględniał ekonomiki wszystkich typów umów leasingowych. Wobec tego podjęto próbę rozwiązania problemu przez wprowadzenie dwóch typów umów leasingowych w celu zróżnicowania ujmowania kosztów. Zgodnie z nową propozycją, w przypadku większości umów leasingu nie dotyczących nieruchomości, koszty będą ujmowane na początku okresu leasingu, czyli w sposób, który wzbudził kontrowersje w odniesieniu do pierwotnej propozycji.

Propozycje dla leasingodawców

Leasingodawca może rozliczać krótkoterminowe umowy leasingu według obecnie obowiązującego modelu leasingu operacyjnego. Umowy leasingowe niesklasyfikowane jako krótkoterminowe lub na podstawie decyzji leasingodawcy nierozliczane metodą stosowaną obecnie dla leasingu operacyjnego będą podlegały klasyfikacji metodą podobną do sposobu rozliczania po stronie leasingobiorcy.

W przypadku umów leasingu typu A leasingodawca wyksięguje składnik aktywów stanowiący przedmiot leasingu, a ujmuje kwotę należności z tytułu opłat leasingowych oraz wartość rezydualną aktywów. Stanowi on kwotę roszczenia leasingodawcy wynikającą z wartości rezydualnej tego składnika na koniec okresu obowiązywania umowy leasingu. Wycenia się ją jako wartość netto (a) rezydualnego składnika aktywów brutto określonego jako wartość bieżąca szacunkowej wartości rezydualnej na koniec okresu obowiązywania umowy leasingu; (b) ewentualny zysk odroczony. Zysk z rezydualnego składnika aktywów jest odroczony do momentu jego sprzedaży lub odnowienia dotyczącej go umowy leasingu. Mimo że te dwa elementy rezydualnego składnika aktywów netto prezentuje się jako jedna kwota, jednostka sprawozdawcza musi oba obliczyć, aby móc stosować odpowiednie wymogi rachunkowości. Leasingobiorca musi na początku ująć zysk lub stratę wynikające z części składnika aktywów objętej leasingiem.

Następnie rozlicza kwotę należności z tytułu leasingu po koszcie zamortyzowanym metodą efektywnej stopy procentowej, ujmując dochody odsetkowe w kwocie odpowiedniej do obciążeń naliczanych leasingobiorcy. Ponadto nalicza wartość rezydualną brutto aktywów przez okres obowiązywania leasingu w kwocie równej prognozowanej wartości rezydualnej aktywów stanowiącego przedmiot leasingu, również przy zastosowaniu stawki naliczanej leasingobiorcy zgodnie z zawartą umową.

Spostrzeżenie

Choć leasingodawca nie uwzględni zmienności opłat leasingowych (z wyjątkiem uzależnienia od indeksu lub stopy procentowej oraz opłat z natury stanowiących stałą kwotę) w procesie wyceny należności leasingowych, musi uwzględnić je w wycenie wartości rezydualna aktywów. We wnioskach Rady wyjaśniają, że „wartość rezydualna aktywów brutto odzwierciedla nie tylko wartość bieżącą prognozowanej wartości rezydualnej aktywów stanowiącego przedmiot leasingu, ale również wartość bieżącą prognozowanych zmiennych opłat leasingowych w okresie obowiązywania umowy leasingu”. Wobec tego dochody uzyskane z prognozowanych zmiennych opłat leasingowych przenosi się na wynik finansowy w każdym okresie, w korespondencji z postępującym zużyciem rezydualnego składnika aktywów. Oznacza to, że w chwili początkowej wyceny rezydualnego składnika aktywów leasingodawca będzie musiał oszacować prognozowane zmienne opłaty leasingowe. Podstawą takiego podejścia jest pogląd, że ujmowany przez leasingodawcę całkowity zwrot ze składnika aktywów stanowiącego przedmiot leasingu powinien uwzględniać wszystkie przepływy pieniężne generowane przez ten składnik aktywów; zgodnie z tą logiką, przepływy nieuwzględnione w kwocie należności z tytułu leasingu muszą stanowić część wartości rezydualnej aktywów.

W leasingu typu B leasingodawca będzie stosował model zgodny z obecnie obowiązującym sposobem rozliczania umów leasingu operacyjnego. Leasingodawca będzie nadal ujmował składnik aktywów stanowiący przedmiot leasingu w sprawozdaniu z sytuacji finansowej. Opłaty leasingowe będą ujmowane metodą liniowa w okresie obowiązywania umowy leasingu, chyba że rozkład czasowy korzyści czerpanych przez użytkownika wskazuje na zasadność zastosowania innej metodologii.

Spostrzeżenie

Projekt z roku 2010 proponował dwie metody rozliczenia po stronie leasingodawcy w zależności od tego, czy nadal był on narażony na znaczące ryzyko lub mógł czerpać znaczące korzyści ze składnika aktywów stanowiącego przedmiot leasingu. Propozycja ta wywołała mieszane reakcje. Niektórzy respondenci woleli jedno podejście, inni wyrażali wątpliwości, czy koszty wdrożenia proponowanego modelu przyczynią się do podniesienia jakości sprawozdań finansowych. W toku dyskusji Rady zdecydowały o utrzymaniu dwóch możliwych metod rozliczenia po stronie leasingodawcy. Metody te jednak uległy znaczącej modyfikacji.

Umowy leasingu o zmiennych warunkach

Zgodnie z propozycją przedstawioną w 2013 roku, okres leasingu to niewypowiadalny okres, na który leasingobiorca podpisał umowę leasingu danego składnika aktywów z leasingodawcą. Obejmuje on również okresy, na które można przedłużyć umowę leasingu, jeżeli jej przedłużenie jest ekonomicznie uzasadnione, oraz okresy, w których umowę można wypowiedzieć, jeżeli jest to ekonomicznie uzasadnione.

W dniu rozpoczęcia leasingu jednostka dokonuje oceny z uwzględnieniem czynników dotyczących umowy, danego składnika aktywów, jej samej oraz rynku.

Okres leasingu podlega przeszacowaniu w przypadku znaczącej zmiany jednego lub kilku czynników z wyjątkiem czynników rynkowych (np. rynkowych stawek leasingowych dotyczących porównywalnych składników aktywów), wskutek czego jednostka uzyskuje lub traci motywację ekonomiczną do kontynuacji lub rozwiązania umowy leasingu.

Spostrzeżenie

W projekcie z 2010 roku okres leasingu definiowano jako „najdłuższy prawdopodobny okres”. Respondenci niemal jednogłośnie zaprotestowali przeciwko takiemu ujęciu, argumentując, że możliwość odnowienia umowy nie stanowi zobowiązania po stronie leasingobiorcy do czasu jej realizacji (podstawa koncepcyjna) lub podnosząc kwestie praktyczne: że oszacowanie okresu leasingu będzie trudne, kosztowne i może prowadzić do niewiarygodnych wyników w przypadku umów leasingu z opcją kilkukrotnego przedłużenia. W toku analizy Rady uwzględnili uwagi respondentów i zdecydowali się na opracowanie innej definicji okresu leasingu. Zmodyfikowana definicja lepiej odpowiada stosowanym obecnie metodom rozliczania, w ramach których możliwość przedłużenia umowy uwzględnia się w okresie leasingu jedynie w przypadku, gdy zachodzi „uzasadniona pewność” jej realizacji. Choć podejście to jest bliższe aktualnie obowiązującej metodologii i powinno być zrozumiałe, nadal mogą występować różnice w ocenie okresu leasingu w porównaniu do obecnie stosowanych praktyk. Aktualne metody rozliczania leasingu nie wymagają np. bieżącego przeszacowywania okresu leasingu. Ponadto MSR 17 „Leasing” uwzględnia możliwość odnowienia umowy przy obliczaniu okresu leasingu tylko w przypadku wystąpienia „uzasadnionej pewności”, zaś tegoroczna propozycja bardziej ogólnie ujmuje motywację o charakterze ekonomicznym, co może prowadzić do różnic w ocenie w porównaniu z aktualnie obowiązującym standardem.

Umowy leasingu o zmiennych opłatach

Tegoroczny projekt proponuje, by opłaty leasingowe obejmowały zarówno kwoty stałe (lub w zasadzie niezmiennie), jak i zmienne, oparte o indeks lub stopę procentową (np. wskaźnik inflacji czy LIBOR). Uwzględnia się również kary z tytułu zerwania umowy oraz płatności związane z możliwością zakupu składnika aktywów, jeżeli były brane pod uwagę przy wyznaczaniu okresu leasingu. Zmienne opłaty leasingowe zależne od uzyskanych wyników lub wykorzystania składnika aktywów nie wchodzi w zakres opłat leasingowych ani po stronie leasingodawcy, ani po stronie leasingobiorcy, ujmuje się je natomiast w wyniku finansowym okresu, w którym występują. Leasingodawcy muszą jednak uwzględnić prognozowane zmienne opłaty leasingowe (prócz opłat zależnych od indeksu lub stopy procentowej oraz takich, które z natury stanowią kwotę stałą) przy początkowej wycenie wartości rezydualnej aktywów.

Leasingobiorca uwzględnia prognozowane kwoty zobowiązań wynikające z gwarancji wartości rezydualnej przy obliczaniu wartości zobowiązań z tytułu leasingu. Leasingodawca ujmuje kwoty należne lub otrzymane z tytułu gwarancji wartości rezydualnej jako opłaty leasingowe tylko wówczas, gdy druga strona czerpie korzyści z rezydualnej części składnika aktywów na koniec okresu obowiązywania umowy leasingu. W innych przypadkach leasingodawca nie ujmuje gwarancji wartości rezydualnej do momentu zakończenia okresu leasingu, ale uwzględnia ją przy ocenie utraty wartości rezydualnej aktywów w okresie leasingu.

Leasingodawcy i leasingobiorcy będą musieli dokonać przeszacowania opłat zmiennych zależnych od indeksu lub stopy procentowej na koniec każdego okresu sprawozdawczego przy wykorzystaniu natychmiastowego kursu (spot). Zmiany wynikające z przeszacowania i mające wpływ na rozliczenia bieżącego okresu leasingobiorca ujmuje w wyniku finansowym. Wszelkie zmiany dotyczące przyszłych okresów powodują zmianę wartości składnika aktywów stanowiącego przedmiot leasingu oraz kwoty zobowiązania z tytułu leasingu. W takim przypadku leasingodawca ujmuje zmiany opłat leasingowych zależne od indeksu lub stopy procentowej w wyniku finansowym.

Spostrzeżenie

Projekt z 2010 roku wymagał szacowania opłat obejmujących warunkowe opłaty leasingowe przy zastosowaniu metody prognozowanego wyniku ważonego prawdopodobieństwem. Wielu respondentów zgłaszało sprzeciw wobec tej metody, wskazując, że nasila ona zmienność zysków, a jej zastosowanie wiąże się ze znaczącymi kosztami. W toku analizy Rady zdecydowały się wykluczyć zmienne opłaty leasingowe z aktywów i zobowiązań ujmowanych po stronie leasingobiorcy. Propozycja z 2013 roku jest próbą minimalizacji trudności związanych z uwzględnieniem płatności warunkowych oraz kwestii strukturalnych występujących, gdy płatności te nie zostaną uwzględnione. Identyfikacja płatności opisanych w umowie jako zmienne, ale zasadniczo stałych, będzie nadal oparta o subiektywną ocenę, należy je zatem uwzględnić w aktywach i zobowiązaniach z tytułu leasingu. Projekt z 2013 roku nie objaśnia zbyt dokładnie znaczenia terminu „zasadniczo stałe”. We wnioskach Rady wyjaśniają, że uznały, iż wystarczy sformułowanie zasady, bez podawania dodatkowych wytycznych. Propozycja, by leasingodawcy musieli ujmować zmiany prawa do otrzymania opłat leasingowych wynikające ze zmian indeksu lub stopy procentowej bezpośrednio w wyniku finansowym stanowi znaczącą zmianę w porównaniu z obecnie stosowanymi praktykami. Może ona prowadzić do znaczących wahań zysków i nie jest spójna z propozycjami dotyczącymi leasingobiorców.

Prezentacja działalności leasingowej w sprawozdaniach finansowych

Leasingobiorcy

Sprawozdanie z sytuacji finansowej

Leasingobiorca ujmuje składnik aktywów stanowiący przedmiot leasingu oraz zobowiązanie z tytułu leasingu dla wszystkich umów leasingu, które nie spełniają definicji umowy krótkoterminowej. W sprawozdaniu z sytuacji finansowej aktywa i zobowiązania można prezentować oddzielnie lub w tej samej pozycji, co podobne aktywa i zobowiązania, a oddzielnie ujawniać w notach do sprawozdania finansowego. Aktywa i zobowiązania z tytułu leasingu typu A i typu B prezentuje się oddzielnie w sprawozdaniu z sytuacji finansowej lub w notach.

Sprawozdanie z całkowitych dochodów i z przepływów pieniężnych

Prezentacja kosztów związanych z leasingiem w sprawozdaniu z całkowitych dochodów oraz środków pieniężnych wypłaconych w związku z leasingiem w sprawozdaniu z przepływów pieniężnych zależy od klasyfikacji danej umowy leasingowej.

W przypadku umów leasingowych sklasyfikowanych jako typ A leasingobiorca ujmuje amortyzację składnika aktywów oddzielnie od odsetek z tytułu zobowiązań leasingowych w sprawozdaniu z całkowitych dochodów. Wypłacone środki pieniężne dzieli się na kapitał (prezentowany w działalności finansowej) i odsetki (prezentowane zgodnie z MSR 7 „Sprawozdanie z przepływów pieniężnych”).

Umowy leasingu typu B leasingobiorca rozlicza w sprawozdaniu z całkowitych dochodów i w sprawozdaniu z przepływów pieniężnych podobnie jak leasing operacyjny w ramach obecnie obowiązujących standardów, tj. ujmuje amortyzację składnika aktywów i odsetki od zobowiązań leasingowych jako jedną kwotę (koszty leasingu) w sprawozdaniu z całkowitych dochodów, a wypłacone środki pieniężne – w ramach działalności operacyjnej w sprawozdaniu z przepływów pieniężnych.

Leasingodawcy

Sprawozdanie z sytuacji finansowej

Umowy leasingu sklasyfikowane jako typ A prezentuje się oddzielnie w sprawozdaniu z sytuacji finansowej lub ujawnia oddzielnie należności z tytułu leasingu i aktywa rezydualne w notach.

Prezentacja umów leasingu typu B odpowiada obecnie stosowanemu praktykom.

Sprawozdanie z całkowitych dochodów i z przepływów pieniężnych

Dochody i koszty z tytułu leasingu prezentuje się w sprawozdaniu z całkowitych dochodów w kwocie brutto lub netto, zależnie od tego, który sposób lepiej pasuje do modelu działalności leasingodawcy. W przypadku umów leasingu typu A leasingodawca prezentuje naliczoną kwotę rezydualnego składnika aktywów jako dochód odsetkowy.

Wpływy środków pieniężnych z tytułu leasingu klasyfikuje się jako działalność operacyjną w sprawozdaniu z przepływów pieniężnych.

Wymagane ujawnienia

Tegoroczna propozycja zawiera rozbudowane wymagania dotyczące ujawniania informacji, zarówno po stronie leasingodawcy, jak i leasingobiorcy. Mają one ułatwić użytkownikom sprawozdań finansowych analizę kwot, rozkładu w czasie i poziomie niepewności przepływów pieniężnych z umów leasingu.

Główne ujawnienia po stronie leasingobiorcy:

- opis działalności leasingowej, w tym informacje dotyczące opłat warunkowych i możliwości zmiany terminu obowiązywania umów;
- analiza zapadalności dla określenia niedyskontowanych zobowiązań z tytułu leasingu, z uzgodnieniem do kwoty ujętej w sprawozdaniu z sytuacji finansowej;
- uzgodnienie bilansu otwarcia i zamknięcia aktywów i zobowiązań ujętych przez leasingobiorcę.

Główne ujawnienia po stronie leasingodawcy:

- opis działalności leasingowej, w tym informacje dotyczące opłat warunkowych i możliwości zmiany terminu obowiązywania umów;
- tabela zawierająca pozycje dochodów związanych z leasingiem;
- analiza zapadalności niedyskontowanych przepływów pieniężnych uwzględnionych w prawie do opłat leasingowych;
- uzgodnienie bilansu otwarcia i zamknięcia prawa do opłat leasingowych i rezydualnych składników aktywów.

Inne znaczące propozycje

Tematy	Propozycje
Modyfikacja umów	Modyfikacja warunków umownych skutkująca znaczącymi zmianami obowiązujących umów leasingu, które muszą być rozliczane jak nowe umowy, a ewentualne różnice należy ujmować w wyniku finansowym.
Stopa dyskonta	<p>Leasingobiorca dyskontuje opłaty leasingowe przy użyciu stawki naliczonej przez leasingodawcę (np. określonej w umowie leasingu lub wynikającej z naliczonego dochodu od nieruchomości), jeżeli jest taka możliwość. W innych przypadkach stosuje się porównawczą stopę procentową leasingobiorcy. W każdym razie stopa dyskonta powinna odzwierciedlać charakter transakcji oraz warunki danej umowy leasingowej.</p> <p>Leasingodawca dyskontuje opłaty leasingowe według stawki obciążającej leasingobiorcę.</p> <p>Stopa dyskonta wymaga przeszacowania wyłącznie w przypadku wystąpienia zmiany terminu leasingu, czynników stanowiących podstawę oceny ekonomicznego uzasadnienia realizacji opcji zakupu przedmiotu leasingu (lub braku takiego uzasadnienia) lub referencyjnej stopy procentowej (stanowiącej podstawę obliczenia zmiennych opłat leasingowych).</p>
Utrata wartości	Przy ocenie wartości składnika aktywów stanowiącego przedmiot leasingu i wartości rezydualnej aktywów leasingodawcy i leasingobiorcy stosują wytyczne zawarte w MSR 36 „Utrata wartości aktywów”. Analizę utraty wartości należności z tytułu leasingu leasingodawca przeprowadza na zasadach dotyczących innych aktywów finansowych, określonych w MSR 39 „Instrumenty finansowe: ujmowanie i wycena”.
Rozpoczęcie leasingu czy rozpoczęcie okresu leasingu	Początkowa klasyfikacja, ujęcie i wycena aktywów i zobowiązań z tytułu leasingu po stronie leasingobiorcy i leasingodawcy ma miejsce na dzień rozpoczęcia okresu leasingu. Jest to data udostępnienia leasingobiorcy składnika aktywów stanowiącego przedmiot leasingu przez leasingodawcę.
Początkowe koszty bezpośrednie	Początkowe koszty bezpośrednie (zgodnie z definicją zawartą w MSR 17) leasingobiorca kapitalizuje i dodaje do wartości składnika aktywów stanowiącego przedmiot leasingu, a leasingodawca – do kwoty ujętej jako należności z tytułu leasingu.
Transakcje sprzedaży i leasingu zwrotnego	Przy sprawdzaniu, czy odbiorca uzyskał kontrolę nad danym składnikiem aktywów (co jest charakterystyczne dla transakcji sprzedaży) jednostki sprawozdawcze stosują zasady zawarte w propozycji standardu dotyczącego ujmowania przychodów, aby stwierdzić, czy spełniono obowiązek wykonania świadczenia. W przypadku, gdy nastąpiła sprzedaż, transakcję leasingu zwrotnego obie strony ujmują tak, jak inne umowy leasingu. Zyski lub straty ulegają odroczeniu, jeżeli kwota płatności związana ze sprzedażą nie została wyceniona w wartości godziwej, lub jeżeli opłaty leasingowe nie odpowiadają bieżącym stawkom rynkowym.
Subleasing	Subleasing rozlicza się jako transakcję oddzielną od leasingu podstawowego. Sub-leasingodawca rozlicza umowę podstawową jako leasingobiorca, a subleasingową jako leasingodawca. Przy klasyfikacji umowy subleasingu jednostka dokonuje jej oceny w odniesieniu do składnika aktywów z perspektywy leasingodawcy, nie leasingobiorcy.

Proponowane rozwiązania przejściowe

Projekt z roku 2013 proponuje zastosowanie nowego standardu do wszystkich umów leasingu obowiązujących na dzień rozpoczęcia najwcześniejszego prezentowanego okresu porównawczego.

W momencie przejścia na nowy standard, jednostki sprawozdawcze mogą zastosować pełną lub zmodyfikowaną metodę retrospektywną. W ramach pełnej metody retrospektywnej leasingobiorca i leasingodawca stosują nowy standard od dnia rozpoczęcia leasingu. Metoda zmodyfikowana zwalnia z obowiązku stosowania określonych postanowień przejściowych – np. umożliwia leasingobiorcy stosowanie jednej stopy dyskonta do portfela umów leasingowych (sklasyfikowanych uprzednio jako leasing operacyjny) o podobnych cechach. Nie ma obowiązku przeszacowania w przypadku umów sklasyfikowanych jako leasing finansowy, a proponowane wymogi dotyczą wyceny w okresach późniejszych.

W okresie przejściowym jednostka może również zastosować korekty wynikające z upływu czasu przy ocenie, czy dana umowa zawiera element leasingu, przy klasyfikacji leasingu i sprawdzaniu, czy warunki zawartej umowy leasingu uwzględniają możliwość jej przedłużenia lub rozwiązania.

Spostrzeżenie

Zmodyfikowane podejście retrospektywne daje określone praktyczne korzyści przy zastosowaniu proponowanych wymogów do obowiązujących umów leasingu. Jednostki muszą jednak dokonać reklasyfikacji obowiązujących umów leasingu zgodnie z nowymi kryteriami.

Nowa interpretacja KIMSF dotycząca opłat publicznych

Streszczenie

- Opłata publiczna to płatność na rzecz rządu, w zamian za którą dana jednostka nie otrzymuje żadnych konkretnych dóbr ani usług.
- Zdarzeniem rodzącym zobowiązanie jest działalność, z tytułu której jednostka ma obowiązek uiścić opłatę publiczną, zwykle określona w aktach prawnych nakładających tę opłatę.
- Zobowiązanie do uiszczenia opłaty ujmuje się tylko w chwili zajścia zdarzenia rodzącego takie zobowiązanie. Choć opłaty publiczne można naliczać na podstawie działalności z przeszłości (np. od wygenerowanego przychodu), jest to warunek niezbędny, ale niewystarczający do ujęcia takiego zobowiązania.
- Interpretacja wchodzi w życie 1 stycznia 2014 roku.

Cel interpretacji

Interpretację opracowano w celu rozwiązania problemów rozliczania opłat publicznych naliczanych w oparciu o dane finansowe za okres różny od okresu prowadzenia działalności podlegającej takim opłatom. Kiedy zatem jednostka powinna rozpoznać zobowiązanie płatne w kolejnym okresie rozliczeniowym? Opinie na temat tego, co powoduje powstanie zobowiązania i obowiązek ujęcia go w księgach były podzielone, zwłaszcza jeżeli chodzi o uwzględnienie przymusu ekonomicznego. Podnoszono również kwestie dotyczące ujęcia zdarzenia powodującego powstanie zobowiązania, jeżeli opłatę uiszcza się progresywnie lub w całości po osiągnięciu określonego progu, albo jeżeli warunkiem jej uiszczenia jest prowadzenie działalności w określonym terminie. W przypadku opłaty o charakterze progresywnym pojawiła się również kwestia naliczania tego zobowiązania w sprawozdaniach śródrocznych.

Czym jest „opłata publiczna”?

Interpretacja określa opłatę publiczną jako „wypływ zasobów w postaci przyszłych korzyści ekonomicznych, nałożony przez rząd na jednostki mocą prawa”. Interpretacja nie dotyczy opłat wchodzących w zakres MSR 12 „Podatek dochodowy”, a także kar i grzywien. W jej zakres nie wchodzi również płatności na rzecz rządu z tytułu usług lub przejęcia aktywów na podstawie umowy. Oznacza to, że koncepcja opłaty publicznej wyklucza zasadę wzajemności, tj. jednostka uiszczająca taką opłatę nie otrzymuje w zamian od rządu żadnych konkretnych dóbr ani usług. Dla celów interpretacji „rząd” definiuje się zgodnie z MSR 20 „Dotacje rządowe oraz ujawnianie informacji na temat pomocy rządowej”. Jeżeli jednostka działa jako agent rządu przy egzekwowaniu opłaty publicznej, przepływy pieniężne z tego tytułu nie wchodzi w zakres interpretacji.

Warto zauważyć, że interpretacja dotyczy nie tylko opłat publicznych, na które tworzy się rezerwy zgodnie z MSR 37, ale również takich, których termin płatności lub kwota są pewne.

Spostrzeżenie

Rozróżnienie między opłatami publicznymi wchodzącymi w zakres MSR 12 a podatkiem objętym KIMSF 21 nie jest do końca jasne. MSR 12 nie definiuje podatku dochodowego. We wnioskach do KIMSF 21 Komitet Interpretacyjny MSSF odwołuje się do wcześniejszego założenia, w myśl którego podatek dochodowy oblicza się od kwoty netto (zwykle zysku podatkowego), a zatem płatności opisane w KIMSF 21 dotyczą innych opłat na rzecz rządu wykluczających zasadę wzajemności.

Jednostki nie mają obowiązku stosowania interpretacji w obrocie prawami emisji, ale mogą podjąć taką decyzję w ramach wyboru zasad rachunkowości.

Wpływ interpretacji na rozliczanie opłat publicznych

Zgodnie z MSR 37 „Rezerwy, zobowiązania warunkowe i aktywa warunkowe” zobowiązanie ujmuje się w chwili zajścia zdarzenia rodzącego to zobowiązanie. Zdarzeniem rodzącym zobowiązanie jest działalność, z tytułu której jednostka ma obowiązek uiścić opłatę publiczną. Zwykle takowa działalność jest opisana szczegółowo w regulacjach prawnych nakładających daną opłatę. Jeżeli np. jednostka płaci podatek dochodowy za poprzedni okres rozliczeniowy (20X0), ale warunkiem nałożenia go jest prowadzenie działalności gospodarczej na dzień 1 stycznia (20X1), zdarzeniem rodzącym zobowiązanie jest prowadzenie działalności na dzień 1 stycznia i przed tą datą nie należy naliczać podatku. W tym wypadku logicznym uzasadnieniem jest fakt, że generowanie przychodu w poprzednim roku jest niezbędnym, lecz niewystarczającym warunkiem ujęcia zobowiązania.

Spostrzeżenie

Interpretacja nie określa, jak należy potraktować kwotę ujętą drugostronnie w korespondencji ze zobowiązaniem. W wielu przypadkach pozycję tę ujmuje się jako koszt okresu, chyba że jednostka jest w stanie wykazać, że zawiera ona element przedpłaty, który można przenieść na następny okres jako składnik aktywów.

Interpretacja uwzględnia również różne warunki nakładania opłat. Ich zestawienie umieszczono w poniższej tabeli.

Warunki nakładania opłat	Moment ujęcia zobowiązania
Opłatę uiszcza się na zasadzie progresywnej, w miarę generowania przychodu przez jednostkę.	Zdarzeniem powodującym powstanie zobowiązania jest wygenerowanie przychodu określone w odpowiednich przepisach. Jednostka ujmuje zobowiązanie do zapłaty w momencie wygenerowania przychodu.
Jednostka uiszcza pełną kwotę opłaty po wygenerowaniu przychodu w danym roku podatkowym.	Zdarzeniem powodującym powstanie zobowiązania jest pierwszy moment wygenerowania przez jednostkę przychodu. W takim przypadku opłatę nalicza się zwykle od przychodu wygenerowanego w poprzednim okresie. Wobec tego wygenerowanie tego przychodu jest warunkiem niezbędnym, lecz niewystarczającym do ujęcia zobowiązania do uiszczenia opłaty.
Jednostka uiszcza pełną kwotę opłaty, jeżeli na wyznaczony dzień prowadzi działalność gospodarczą.	Zdarzeniem powodującym powstanie zobowiązania jest prowadzenie działalności na wyznaczony dzień. Przed tym terminem jednostka nie uiszcza opłaty. W takim przypadku, nawet jeśli kwotę opłaty oblicza się na podstawie sald z poprzedniego okresu, przed ustawowo określonym terminem nie nalicza się zobowiązania.
Jednostka uiszcza opłatę, jeżeli wygenerowany przez nią przychód przekroczy ustawowo określony próg wartości.	Zdarzeniem powodującym powstanie zobowiązania jest wygenerowanie przychodu w kwocie przekraczającej wartość progową. Do tego momentu nie nalicza się zobowiązania, bez względu na prawdopodobieństwo wystąpienia takiego zdarzenia. Wobec tego, nawet jeżeli w każdym okresie jednostka osiąga wartość progową i zachodzi uzasadniona pewność, że to samo nastąpi w okresie bieżącym, do momentu osiągnięcia tej wartości zobowiązania nie ujmuje się.

Spostrzeżenie

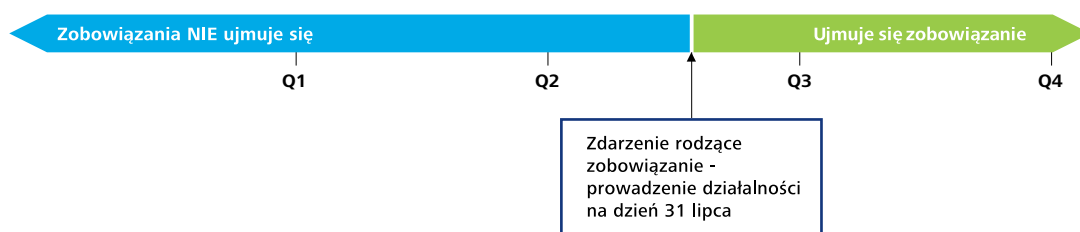
Przykłady opłat publicznych wchodzących w zakres interpretacji to: (a) brytyjski podatek bankowy nakładany na jednostki prowadzące działalność bankową na koniec okresu rozliczeniowego, w oparciu o wartość pasywów na ten dzień; (b) francuski podatek C3S obliczany jako procent przychodów wygenerowanych w poprzednim roku, płatny jeżeli jednostka działa na swoim rynku pierwszego dnia rocznego okresu sprawozdawczego.

Moment ujęcia zobowiązania w śródrocznym sprawozdaniu finansowym

Interpretacja wyjaśnia, że zobowiązanie ujmuje się w śródrocznych sprawozdaniach finansowych w momencie zajścia zdarzenia powodującego jego powstanie. Poniższy wykres przedstawia kwestię ujmowania tego zobowiązania w śródrocznym sprawozdaniu finansowym jednostki, której koniec roku finansowego przypada na koniec roku kalendarzowego.

Spostrzeżenie

We wnioskach do KIMSF 21 zauważa się, że zgodnie z par. 16A MSR 34 „Śródroczna sprawozdawczość finansowa” jednostka może być zobowiązana do ujawnienia zobowiązań ujętych lub planowanych do ujęcia w śródrocznym sprawozdaniu finansowym.

Obowiązki interpretacji

Interpretacja obowiązuje w odniesieniu do okresów rocznych rozpoczynających się 1 stycznia 2014 roku lub później. Zgodnie z MSR 8 „Zasady (polityka) rachunkowości, zmiany wartości szacunkowych i korygowanie błędów” interpretacja ma zastosowanie retrospektywne.

Spostrzeżenie

Będzie to wymagało od jednostek sprawozdawczych weryfikacji wszystkich bieżących podatków i oceny, czy stosowane przez nie zasady rachunkowości są zgodne z KIMSF 21.

Zmiany do MSR 36 – ujawnianie wartości odzyskiwalnej

Powody wprowadzenia zmian

Wydając MSSF 13 „Określanie wartości godziwej” Rada Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (RMSR) musiała dokonać pewnych zmian wymogów dotyczących ujawniania informacji zawartych w MSR 36 „Utrata wartości aktywów”. Skutki wprowadzenia tych zmian okazały się być szersze niż zamierzała Rada. Doniosłe skutki ma wprowadzenie wymogu ujawniania w każdym okresie sprawozdawczym wartości odzyskiwalnej wszystkich ośrodków generujących przepływy pieniężne lub grup ośrodków, do których alokowano znaczącą część łącznej kwoty bilansowej wartości firmy (lub innych aktywów niematerialnych o nieograniczonym okresie użyteczności). RMSR chciała ograniczyć tego rodzaju ujawnienia tylko do okresów sprawozdawczych, w których dokonano lub odwrócono odpisy z tytułu utraty wartości. Rada zamierzała także zapewnić spójność wymogów dotyczących ujawniania wartości odzyskiwalnej określonej na bazie wartości godziwej pomniejszonej o koszty zbycia i wartości odzyskiwalnej obliczanej na bazie wartości użytkowa.

W styczniu 2013 roku RMSR opublikowała projekt standardu ED/2013/1 „Ujawnianie wartości odzyskiwalnej aktywów niefinansowych” (proponowane poprawki do MSR 36). Właśnie zakończył się proces konsultacji, a RMSR wydała poprawki do MSR 36, precyzujące wymogi dotyczące ujawniania informacji.

Spostrzeżenie

Choć zmiany te nie wchodzą w zakres cyklicznych „Poprawek do MSSF” na lata 2010-2012, RMSR zdecydowała włączyć ich w ten proces. Zmiany te wymagają od jednostek ujawniania stóp dyskonta stosowanych w bieżącej i w poprzednich wycenach wartości odzyskiwalnej aktywów, które utraciły wartość, obliczonej na bazie wartości godziwej pomniejszonej o koszty zbycia techniką wartości bieżącej.

Zmiany wymogów dotyczących ujawniania informacji

Wprowadzono również nowe wymagania ujawnień. Zgodnie z tymi zmianami jednostki będą musiały ujawnić dodatkowo następujące informacje w okresach, w których ujęto lub odwrócono odpis z tytułu utraty wartości aktywów, których wartość odzyskiwalna obliczona jest na bazie wartości godziwej pomniejszonej o koszty zbycia:

- poziom w hierarchii wartości godziwej wyznaczonej w MSSF 13, do którego przypisana jest wycena wartości godziwej danego składnika aktywów lub ośrodka generującego przepływy pieniężne;

Streszczenie

- Zmiany do MSR 36 ograniczają wymogi ujawniania wartości odzyskiwalnej składnika aktywów lub ośrodka generującego przepływy pieniężne do okresów, w których jednostka dokonała lub odwróciła odpisy z tytułu utraty wartości.
- Poszerzają i precyzują wymogi dotyczące przypadków, gdy wartość odzyskiwalną składnika aktywów lub ośrodka generującego przepływy pieniężne określa się na podstawie ich wartości godziwej pomniejszonej o koszty zbycia.
- Zmiany wchodzą w życie 1 stycznia 2014 roku.

- w przypadku wyceny wartości godziwej na poziomie 2 lub 3 tej hierarchii:
 - opis zastosowanych metod wyceny oraz zmiany tych metod;
 - podstawowe założenia wykorzystywane przy wycenie wartości godziwej, w tym stopę dyskonta stosowaną przy bieżącej i poprzednich wycenach, jeżeli kwota wartości godziwej pomniejszonej o koszty zbycia obliczana jest techniką wartości bieżącej.

W przypadku ujęcia i odwrócenia odpisów z tytułu utraty wartości na bazie wartości użytkowej aktywów lub ośrodków generujących przepływy pieniężne, wymogi dotyczące ujawniania informacji nie uległy zmianie.

Spostrzeżenie

Wymogi dotyczące ujawniania informacji zawarte w MSR 36 w stosunku do określania wartości godziwej zostały dostosowane do wymogów US GAAP dotyczących aktywów objętych odpisem z tytułu utraty wartości. Choć MSSF i US GAAP stosują różne modele utraty wartości, RMSR odnotowała we Wnioskach Uzasadniających, że ujednoczenie wymogów ujawnieniowych poprawi porównywalność sprawozdań finansowych sporządzonych zgodnie z MSSF i US GAAP.

Wejście w życie

Zmiany obowiązują w odniesieniu do okresów rocznych rozpoczynających się 1 stycznia 2014 roku lub później. Zgodnie z MSR 8 „Zasady (polityka) rachunkowości, zmiany wartości szacunkowych i korygowanie błędów” zmiany te mają zastosowanie retrospektywne.

Nasze rozwiązania informatyczne w zakresie IFRS

Szymon Urbanowicz

Dyrektor w Dziale Zarządzania Ryzykiem
odpowiedzialny za Exante
surbanowicz@deloitteCE.com

Exante – rozwiązanie MSSF dla przedsiębiorstw

Exante to system zarządzania ryzykiem finansowym wspierający następujące obszary:

- Wycena portfela instrumentów finansowych (MSR 39, MSSF 9, MSSF 13)
- Zautomatyzowane procedury związane z rachunkowością zabezpieczeń (MSR 39).

System Exante jest obecnie stosowany przez wiele polskich przedsiębiorstw.

Kluczowe funkcjonalności Exante:

Rejestracja parametrów transakcji pochodnych

System pozwala na rejestrację transakcji zawartych na rynkach : towarowym, walutowym i stopy procentowej.

Okresowe wyceny instrumentów pochodnych i ich księgowania

System dokonuje automatycznych wycen na każdy dzień roboczy. Wyceny bazują na średnich cenach rynkowych pozyskiwanych z serwisu Reuters i spełniają definicję wartości godziwej określonej w MSSF.

Określanie powiązań zabezpieczających

System umożliwia powiązanie pojedynczej transakcji lub portfeli transakcji finansowych do pozycji zabezpieczających. Użytkownik otrzymuje dostęp do predefiniowanych strategii zabezpieczających, które są już sparametryzowane i dostosowane do jego wymagań.

Przeprowadzanie i dokumentacja testów skuteczności

System przeprowadza testy skuteczności metodą „dollar offset” lub metodą regresji liniowej. Wyniki testów są zapisywane w bazie danych, a użytkownik może śledzić te wyniki oraz ma zapewnioną pełną i poprawną dokumentację zgodną z MSR 39.

Generowanie poleceń księgowania

W przypadku rachunkowości zabezpieczeń konieczna jest ocena i pomiar skuteczności poszczególnych powiązań zabezpieczających. Exante automatycznie wylicza wartość skuteczną i nieskuteczną wszystkich powiązań zabezpieczających oraz przygotowuje odpowiednie polecenia księgowania, które mogą trafiać do systemu księgowego.

FINEVARE – rozwiązanie MSSF dla banków

FINEVARE jest rozwiązaniem dla trzech najtrudniejszych obszarów rachunkowości MSSF w bankach:

- Utrata wartości kredytów (MSR 39),
- Zamortyzowany koszt / efektywna stopa procentowa (MSR 39),
- Wycena według wartości godziwej (MSR 39, MSSF 9, MSSF 13).

Rozwiązanie FINEVARE wdrażane jest jako dodatek do istniejącej architektury, bez dokonywania zmian w istniejącej księdze głównej i bez ingerencji w centralne systemy banku.

Do tej pory rozwiązanie FINEVARE zostało z sukcesem wdrożone w kilkunastu europejskich bankach

Główne moduły FINEVARE:

EIR – Moduł efektywnej stopy procentowej

Kalkulacja zamortyzowanego kosztu według efektywnej stopy procentowej. Wyniki obliczeń to (a) stopa efektywna dla poszczególnych kontraktów; (b) kwota korekty wartości nominalnej kredytu do wartości bilansowej zgodnej z MSSF (różnica wynikająca z prowizji i opłat rozliczanych w czasie)

IMP – Moduł do trwałej utraty wartości (impairment)

Kalkulacja i raportowanie trwałej utraty wartości aktywów finansowych. W module zawarto proces uwzględniający specyfikę banku – jego procesów ustalania utraty wartości, poziomów ich akceptacji. Możliwe jest flagowanie wybranych ekspozycji jako zagrożone

IRC – Moduł korekty przychodu odsetkowego

Korekta przychodu odsetkowego na aktywach objętych trwałą utratą wartości (odsetki umowne vs. odsetki objęte utratą wartości zgodnie z definicją MSR 39)

ACC – Moduł księgowy

Moduł wykorzystywany do księgowania wyników z modułów EIR, IMP oraz IRC. Generowane są polecenia księgowania, np. w formie plików z danymi, które mogą zostać załadowane do podstawowego systemu banku.

Nasze publikacje i przydatne linki

Tytuł		Opis
	Biuletyn MSSF	Cykliczna publikacja poruszających tematy związane z Międzynarodowymi Standardami Sprawozdawczości Finansowej.
	Praktyczny przewodnik po MSSF / MSR 2013	Przewodnik zawiera streszczenia zapisów wszystkich MSSF z uwzględnieniem zmian w MSSF wydanych do końca października 2012 r. oraz porównanie z Ustawą o rachunkowości (PSR).
	Wzorcowe Skonsolidowane Sprawozdanie Finansowe 2012 według MSSF	Wzór skonsolidowanego sprawozdania finansowego opracowany w celu zilustrowania ujawnień wymaganych przez Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) w kształcie zatwierdzonym przez Unię Europejską, dla sprawozdań finansowych sporządzanych za okresy rozpoczynające się w dniu 1 stycznia 2012 roku i później.
	Przewodnik po znowelizowanych standardach MSSF 3 i MSR 27	Niniejszy przewodnik poświęcony jest przede wszystkim sposobom rozliczania połączeń jednostek gospodarczych zgodnie z MSSF 3(2008). W odpowiednich miejscach zawiera on odniesienia do MSR 27(2008) – w szczególności w odniesieniu do definicji kontroli, rozliczania udziałów niesprawujących kontroli oraz zmian struktury własnościowej.
	Przewodnik po MSSF 8 Segmenty Operacyjne	Publikacja przedstawia najważniejsze zasady związane z implementacją i zastosowaniem MSSF 8, wykorzystując liczne przykłady zastosowania poszczególnych rozwiązań zawartych w standardzie, jak również przykładowe formy prezentacji danych o segmentach operacyjnych.

Wszystkie powyższe publikacje można pobrać bezpłatnie na stronie Deloitte: www.deloitte.com/pl/mssf

Przydatne linki

MSSF

Publikacje i aktualne informacje dotyczące MSSF.

www.deloitte.com/pl/MSSF

Na tej stronie można znaleźć aktualne informacje dotyczące zmian w MSSF i interpretacjach oraz praktyczne materiały źródłowe.

www.iasplus.com

Rada Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (RMSR)

www.iasb.org

Międzynarodowa Federacja Księgowych (IFAC)

www.ifac.org

Polskie Standardy Rachunkowości

Ministerstwo Finansów

www.mf.gov.pl

Komisja ds. Papierów Wartościowych i Giełd

www.kpwig.gov.pl

Krajowa Izba Biegłych Rewidentów

www.kibr.org.pl

Stowarzyszenie Księgowych w Polsce

www.skwp.org.pl

Deloitte

Dodatkowe informacje dotyczące usług, programów, szkoleń i publikacji

www.deloitte.com/pl/audyt

US GAAP

Amerykańska Rada ds. Standardów Rachunkowości

www.fasb.org

Komisja ds. Papierów Wartościowych i Giełd USA

www.sec.gov

Unia Europejska

Unia Europejska (strona główna)

www.europa.eu.int

Europejska Grupa Doradcza ds. Sprawozdawczości Finansowej

www.efrag.org

Europejska Federacja Księgowych

www.fee.be

Komitet Europejskich Regulatorów Rynku Papierów Wartościowych

www.cesr-eu.org

Deloitte Polska

www.deloitte.com/pl

Deloitte Global

www.deloitte.com

Kontakt

Członkowie Zespołu Technicznego Deloitte Audyt:

Piotr Sokołowski

Partner

E-mail: psokolowski@deloitteCE.com

Marcin Samolik

Starszy Menedżer

E-mail: msamolik@deloitteCE.com

Przemysław Zawadzki

Starszy Menedżer

E-mail: pzawadzki@deloitteCE.com

Krzysztof Supera

Menedżer

E-mail: ksupera@deloittece.com

Paweł Tendera

Młodszy Menedżer

E-mail: ptendera@deloitteCE.com

www.deloitte.com/pl

Deloitte świadczy usługi audytorskie, konsultingowe, doradztwa podatkowego i finansowego klientom z sektora publicznego oraz prywatnego, działającym w różnych branżach. Dzięki globalnej sieci firm członkowskich obejmującej 150 krajów oferujemy najwyższej klasy umiejętności, doświadczenie i wiedzę w połączeniu ze znajomością lokalnego rynku. Pomagamy klientom odnieść sukces niezależnie od miejsca i branży, w jakiej działają. 200 000 pracowników Deloitte na świecie realizuje misję firmy: stanowić standard najwyższej jakości.

Specjalistów Deloitte łączy kultura współpracy oparta na zawodowej rzetelności i uczciwości, maksymalnej wartości dla klientów, lojalnym współdziałaniu i sile, którą czerpią z różnorodności. Deloitte to środowisko sprzyjające ciągłemu pogłębianiu wiedzy, zdobywaniu nowych doświadczeń oraz rozwojowi zawodowemu. Eksperti Deloitte z zaangażowaniem współtworzą społeczną odpowiedzialność biznesu, podejmując inicjatywy na rzecz budowania zaufania publicznego i wspierania lokalnych społeczności.

Nazwa Deloitte odnosi się do jednej lub kilku jednostek Deloitte Touche Tohmatsu Limited, prywatnego podmiotu prawa brytyjskiego z ograniczoną odpowiedzialnością i jego firm członkowskich, które stanowią oddzielne i niezależne podmioty prawne. Dokładny opis struktury prawnej Deloitte Touche Tohmatsu Limited oraz jego firm członkowskich można znaleźć na stronie www.deloitte.com/pl/onas